

ШУМЕНСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

ИЗДАНИЕ НА ОБЩИНСКИЯ СЪВѢТЪ.

ИЗЛИЗА ВСЪКИ ПЕТЪКЪ.

ТАКСА ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:

На обществ. учреждения по 1.50 лв. на кв. с. м.
За частни — по споразумение.

АБОНАМЕНТЪ:

За година — 45 лева.
За 6 месеца — 25 лева.

ЕДИНЪ БРОЙ 1 ЛЕВЪ.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ —
КМЕТСТВОТО.

Госъ В. Поповъ.

Земелния въпрос въ Народното събрание.

Решението, което народното събрание даде на по-мелния въпросъ, говори пълната ни неподготовка търсимъ причинитъ на неадекватноститъ, които крие шето време.

Съществуването на тѣзи аспекти е отдавна тъй евидентно, че днесъ никой ги отрича. Напротивъ, сж трупилата на последната политическа мода. Печалното въ нашата действителност е лекомисното отношение съ на-жителни изисквания на историческата необходи-остъ, по подобие къмъ вѣтски забави.

Народното Събрание, бѣдъ не малки терзания, зрѣщи социалната криза, областта на земледѣ-его, по начинъ, който на би по-долу отъ познатия е се сега допотопенъ спо-объ на раздаване на нуж-иошитъ се необходимото

прехраната имъ прос-анство земя. Дори и ако ий разполагахме съ тол-ва свободни земи, които

издадени на нуждающитъ биха задоволнили нѣщо

вече отъ изискванията неадекватното, пакъ сж-ествующата социална кри-

не може да се разрѣши по-аровѣрмски испитани

шето ди. Защото, днешния

тѣвикъ е за животъ по-вѣшко достоинство, а не

мо бруталния повикъ на

колада. Борбата е за изди-ание на пълна степен по-

волюционната стълба. Това

плодътъ на индивидуали-

гичната епоха, която от-

форми сѣмената на лично

самоуправление до една сте-

ень, отъ която маситъ

иждатъ и съзнаватъ вло-

ени въ себеси възмож-

оститъ за постигане иде-

ла на човѣшкото досто-

опредѣли бѣдащата форма на земледѣлието. Ний се заблуждаваме като мислимъ, че сжществующата форма на дребно земледѣлие е най-задоволителната. На то-ва основно заблуждение се дължи и стремежа ни, да нагаждаме новото съобразно формитъ на старото, когато пѣтя на обществената обнова е обратенъ: безъ оглѣдъ на сжществующитъ форми, трѣбва да използваме до възможни-тѣ крайни предѣли придобитията на досегашната култура. Тази работа е сжщественната и отъ нейното извършване ще зависи каква да бѣде бѣдащата форма на даденъ поминѣчии от-расълъ. Съзнанието на та-зи истина е първото усло-вие за успѣшното излиза-ние отъ критическия об-щественъ фазисъ, въ кой-то е нагазилъ дълбоко цѣ-лия културенъ свѣтъ.

За да разберемъ, че не формата, въ дадена област на общественния животъ, опредѣля и закона на по-слѣдния, а че, напротивъ, закона на общественния жи-вотъ е първото проявление въ човѣшкото битие, и че неговата функционална си-ла съгражда постепенно съ-отвѣтната и подходяща за неговото по пълно прояв-ление форма, достатъчно е да почерпимъ поука отъ факта, че това правило съ-ставлява основенъ законъ въ цѣлото Битие. **Еволю-цията на формата (мате-рията) слѣдва еволюцията на силата (движението), съ-държаща се въ нея. Всѣки органъ е създаване на фун-кционалната сила, проявяю-ща се чрезъ него.**

Човѣшкото битие, въ всичкитъ му прояви, се под-чинява на тоя всемиренъ законъ за еволюцията на живста (силата, движението) и формата (материята). Пре-несенъ въ областта на из-ползване зѣмлята, ще на-мѣримъ, че режима на дребното земледѣлие се ука-зва една задоволителна и съвършенна форма за по-пълна проява силитъ на от-дѣлната личност. Това е прекрасната форма за про-явление вътрешнитъ сили

на индивидуалността. То-ва е формата, органа, чрезъ който функционира нача-лото на личното самоуправ-ление — закона на обществен-ния животъ презъ Европей-ската цивилизация. Обаче, тъкмо заради това, че тази форма — органъ, като съз-дание на функционалната сила на индивидуализма, е нагодена отъ неговата спе-цифична степенъ на виб-рация, за собствената му еволюция — тая форма не може да бѣде едноврѣмен-но и годна, въ сжщия си видъ, за еволюцията на но-вото начало на обществен-ния животъ — обществен-ната солидарност и спра-ведливостъ. Другъ е въ-проса ако си служимъ съ тоя изразъ като дрънкало на политическата мода, безъ да мислимъ за обширното му вътрешно съдържание.

Силитъ на социалния кон-серватизмъ сж безукорно логични съ открититъ си твърдения, че всѣки е дъл-женъ, при сжществующитъ условия, да се грижи за своята прехрана и благо-денствие. Това е принципа на индивидуализма, който има за прѣдпоставка сж-ществуването на условия за неговата проява. И по-неже тѣ намиратъ, че сж-ществующитъ условия да-ватъ пълна възможност за проява на индивидуал-ността, логична е и ми-сълта имъ, че тежненята за общественна обнова сж една неприятна обществен-на треска, която врѣмето ще излѣкува. Обаче, ония, които сж разбрали, че епо-хата на индивидуализма е довела собственния си прин-ципъ до израждане, като най-силнитъ негови носители изчерпватъ базата на обще-ственната еволюция, — иматъ дългъ по-смѣло да загово-рятъ съ дѣла, които отго-варятъ на съдържанието на новия общественъ идеалъ. Идеята за общественна со-лидарност и справедлив-ност не може да вирѣе върху почвата на най-гру-бия индивидуализмъ, как-то това се прави съ разда-ване, главно на общест-венни земи въ частна соб-ственност. За съзнаване отъ маситъ благотворната сила на тази идея, тѣ иматъ нужда, прѣди всичко, да

вкусятъ отъ резултатитъ на нейната творческа проява. Само слѣдъ като се пол-зува отъ богатата на една култура, дѣло на много-численни поколения и плѣ-яда мъченици на науката, въ съзнанието на народна-та душа ще почне да се събужда чувството на дългъ къмъ околнитъ и бѣдащи-тѣ поколения.

Последното издание на закона за раздаване земя на нуждающитъ се, ще има само единъ резултатъ и то твърде опасенъ: той ще затвърди вѣрата въ гения на Стамболийски и въобще дружбашината, която е на едно стапало съ разруши-телния болшевизмъ. Защо-то, ако закона на Стамбо-лийски бѣ лошъ, защо не го отмѣни сегашното На-родно събрание, а го за-пази, и го въ по лошъ видъ?

Ако пъкъ идеята, вложе-на въ тоя законъ, е добра, защо не биде развита по-начинъ, че да способству-ва за подобрене положе-нието на тия, за които е предназначенъ закона? И най сетне, гдѣ бѣха парти-итъ на реда и законността да прокаратъ тоя законъ прѣди управле-нието на Стамболийски, а спяха презъ всичкото врѣ-ме при явното засилване на дружбашината въ про-дължение на четвъртъ вѣкъ? Значи, трѣбвало е неговата цепеница да ги стресне, за да разбератъ, че устоитъ на обществото сж поискри-вени и сега, вмѣсто да из-вършатъ нѣщо по умно, трѣгнаха по неговия пѣтъ катослѣпишката прѣписватъ съ грѣшки законитъ му. . .

А, най-сжщественното отъ всичко е, че съ потвърж-даването отъ сегашното Народно събрание друж-башкия законъ за раздава-ние земи, се създава живъ паметникъ, който тържест-венно и велегласно говори прѣдъ съзнанието на нуж-дающитъ се, че въ Бълга-рия всички партии — биле тѣ „революционни“ или „евolutionни“ — призна-ватъ **нуждата отъ общес-твенна обнова.** И тъй като подобна нужда, диктувана отъ исторически необходи-мости, не може да се задо-волява съ измами, труфила и дрънкала на политичес-

ката мода, измъчената и озлобена душа на подигра-ния ще ни даде новъ урокъ съ нѣщо подобно на друж-башкия законъ за цепени-цата, нѣщо . . . дано не е тъй страшно и ужасно, как-то изглежда, че трѣбва да е!

ЗАСѢДАНИЕ НА ОБЩ. СЪВѢТЪ, 9 ЮЛИЙ Т. Г.

(продължение).

Въ отговоръ на съвѣт-ниците В. Папазовъ и Пас-тармаджиевъ г-нъ Кмета даде обяснение и за мѣс-тото дадено на Иеро-монахъ Климентъ, което по-рано е било дадено на Хара-ланъ Стояновъ отъ комисия-та за Т. П. С. но г-нъ Па-пазова з а б р а в и л ъ гледището на съвета, че по-менатата комисия не е имала право да раздава общински-тѣ места въ които спада и то-ва дадено на Стоянова и че не той лично или постоянното присжствие е отпуснало мѣ-стото на Иеромонахъ Кли-ментъ, а общинския съ-вѣтъ. И тукъ именно той съзира, че групата къмъ която принадлежи Г-нъ Ви-чо Папазовъ не държи за принципа, а се движи отъ частни интереси. Сжщото положение било и по въ-проса съ даденото място на Недѣлко Тодоровъ отъ об-щинския съвѣтъ. По този въпросъ общинския съвѣтъ нѣколко пѣти се билъ за-нимавалъ и се е устано-вилъ и му е далъ това мѣсто, което той първона-чално е искалъ. Това би установила и една анкета, каквато съвѣта всѣкога може да направи, а не да се твърдятъ работи невѣр-ни. По отношение на зас-тѣпничеството му предъ властитъ когато Г-нъ В. Папазовъ и другаритъ му били арестувани презъ ми-налата година, той и пис-мено и устно се застъпилъ па врѣмето предъ властитъ за освобождението ииъ, следъ като се върналъ по него врѣме отъ София и ако това той не имъ е ка-залъ до сега, направилъ го е отъ скромностъ. За увѣ-рение въ това всѣки отъ г-да съвѣтниците може да види самото писмо. Колкото се отнася до публичността на заседанията на съвета,

